

1

La început a fost vocea Tatei.

– Emaeth! șoptea lângă pîntecul Mamei ei în timp ce Mama dormea. Și apoi îi cînta ei, cîntecele lungi ale trecutului. Cîntece din valea de la Donnelaith și despre locul unde se vor duce cîndva împreună, și cum se va naște ea știind tot ce știa și Tata.

– Este calea noastră, îi spunea în limba aceea ciudată pe care ceilalți n-o înțelegeau.

Pentru ceilalți suna ca un zumzăit sau ca un șuierat. Era limbajul lor secret, pentru că ei auzeau silabele pronunțate prea repede, pe care ceilalți nu le sesizau. Își cîntau tare unul altuia. Emaeth aproape că putea s-o facă, aproape că putea vorbi...

– Emaeth, draga mea Emaeth, fiica mea, Emaeth, tovarășa mea!

Tata o aștepta. Trebuia să crească rapid și să crească puternică pentru Tata. Cînd va veni timpul, Mama va trebui s-o ajute. Trebuia să bea laptele Mamei.

Mama dormea. Mama plîngea. Mama visa. Mama era bolnavă. Și cînd Mama și Tata se certau, lumea tremura. Emaeth cunoștea spaima.

Dar după aceea venea Tata întotdeauna, îi cînta, reamintindu-i că vorbele cîntecului erau prea rapide pentru ca Mama să înțeleagă. Melodia îi dădea lui Emaeth sentimentul că lumea minusculă și rotundă în care trăia se mărise, iar ea plutea într-un loc fără limite, legănată încoace și încolo de cîntecul Tatei.

Tata îi spunea poezii frumoase, mai ales cuvinte care rimau. Poeziile astea rimate îi dădeau fiori lui Emaeth. Își întindea picioarele și brațele, întorcea capul în toate direcțiile, ce bine o făceau să se simtă versurile rimate!

Mama nu-i vorbea lui Emaeth. Mama nu trebuia să știe că Emaeth este acolo. Emaeth era micuță, spunea Tata, dar perfect formată. Emaeth avea deja părul lung.

Dar când Mama vorbea, Emaeth o înțelegea; când Mama scria, Emaeth vedea cuvintele. Emaeth auzea șoaptele dese ale Mamei. Știa că Mamei îi este frică. Uneori vedea visele Mamei. Vedea chipul lui Michael. Vedea lupte. Vedea chipul Tatei așa cum îl vedea Mama și asta o întrista pe Mama.

Tata o iubea pe Mama, dar Mama îl supăra grozav, și când o lovea pe Mama, Mama suferea, uneori chiar cădea, și Emaeth striga sau încerca să strige. Dar Tata venea întodeauna după aceea, în timp ce Mama dormea, și spunea că Emaeth nu trebuie să se teamă. Că vor merge împreună în cercul de pietre de la Donnelaith, și apoi îi spunea povești din vremurile de demult, când toți cei frumoși trăiau pe o insulă, și era Paradisul, înainte să vină ceilalți și spiridușii.

Tristă și dureroasă – slăbiciunea oamenilor și tragedia spiridușilor; oare nu-i mai bine să fie toți alungați de pe Pământ?

– Îți spun lucrurile pe care le știu acum. Și cele care mi-au fost spuse, spunea el. Și Emaeth vedea cercul de pietre și silueta înaltă a Tatei cum era acum, ciupind toate corzile harfei deodată. Toata lumea dansa. Îi vedea pe spiriduși ascunzându-se în întuneric, plini de ură și supărați. Nu-i plăceau și nu voia ca ei să se furișeze în oraș. Ne urâsc din instinct, spunea Tata despre spiriduși. Și cum ar putea să nu ne urască? Dar acum nu mai au nici o importanță. Sint doar rămășițe ale unor vise care s-au stins fără a deveni realitate.

Acum este ora! Ora pentru Emaeth și pentru Tata.

Îl vedea pe tata în zilele de demult, cu brațele întinse. Era Crăciunul și valea îngustă dintre munți era plină de zăpadă. Pini erau aproape. Oamenii înălțau imnuri. Lui Emaeth îi plăcea

sunetul vocilor care se înălțau și coborau. Erau atît de multe lucruri pe care trebuia să le vadă și să le învețe mai târziu!

– Iubita mea, dacă vom fi despărțiți, vino în vale la Donnelaith. O găsești. Poți să faci asta. Oamenii o caută pe Mama. Oamenii care ne-ar dezbină. Dar să nu uiți, te vei naște în această lume știind tot ceea ce trebuie să știi. Acum poți să-mi răspunzi?

Emaeth încerca, dar nu putea.

– Taltos, spunea el, și săruta pîntecul Mamei. Te aud, draga mea, te iubesc. Și cit timp Mama dormea, Emaeth era fericită, pentru că atunci când se trezea, Mama plîngea.

– Crezi că nu l-aș ucide într-o clipă? îi spunea Tata Mamei. Se certau din cauza lui Michael. L-aș omori, uite-așa! Dacă mă părăsești, ce te face să crezi că n-o s-o fac?

Emaeth îl văzuse pe acest Michael pe care Mama îl iubea și Tata nu. Michael locuia la New Orleans într-o casă grozavă. Tata voia să se întoarcă la casa aceea grozavă. Voia s-o aibă, era casa lui și-l supăra foarte tare faptul că Michael era acolo. Dar știa că trebuie să aștepte momentul potrivit. Emaeth trebuia să vină la el, înaltă și puternică. Trebuia să fie Începutul. Voia să vină împreună în valea din Donnelaith. Începutul era totul. Nimic nu era dacă nu exista un început.

Vei reuși, fata mea!

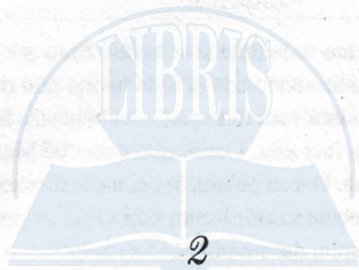
Taltos.

Nu mai trăia nimeni în Donnelaith. Dar ei vor locui acolo; Tata și Emaeth și copiii lor. Sute de copii. Va deveni altarul Începutului. „Bethlehemul nostru“, îi șoptea el. Și acela va fi începutul tuturor timpurilor.

Era întuneric. Mama, cu fața îngropată în pernă striga „Michael, Michael, Michael“.

Emaeth știu când a răsărit soarele.

Totul avea o culoare mai strălucitoare, și a văzut mina Mamei sus, deasupra ei, întunecată și subțire și imensă, acoperind întreaga lume.

Casa era acum scufundată în întuneric. Mașinile plecaseră, și doar o lumină ardea în fereastra lui Michael Curry, în vechea cameră în care murise verișoara Deirdre. Mona înțelegea exact ce se întâmplase în această seară și trebuia să recunoască faptul că era bucuroasă. Aproape că plănuise asta, aproape...

Îi spusese tatălui ei că va pleca înapoi la Metairie cu unchiul Ryan, cu verișoara Jenn și cu Clancy, dar unchiului Ryan nu-i spusese. Iar unchiul Ryan plecase demult, crezând – „ca toată lumea, de altfel” – că Mona se întorsese acasă, pe Amelia Street, cu tatăl ei, ceea ce bineînțeles că ea nu făcuse.

Fusese în cimitir și pierduse pariul că David n-o va face cu ea, chiar acolo, în noaptea de Lăsata Secului, în fața mormintului familiei Mayfair. David o făcuse! Nu chiar atât de grozav de fapt, dar pentru un puști de 15 ani n-a fost rău. Și Monei îi plăcuse – să se furișeze cu el, teama lui și emoția ei, să se cațere împreună pe zidul vărui al cimitirului și să se strecoare printre aleile străjuite de cavouri înalte de marmură. Să se întindă pe poteca cu pietriș, în umezeală și frig, nu fusese chiar puțin lucru, dar o făcuse, netezindu-și fusta sub ea pentru ca el să-i poată scoate chiloții fără să se murdărească.

– Fă-o odată! îi spusese lui David, care în clipa aceea nu mai avea deloc nevoie de încurajare sau de ordine directe. Privirea ei rămăsese fixată deasupra lui, spre cerul înnorat, la singura stea vizibilă, iar apoi își lăsase ochii să se miște în sus pe zidul cu mici pietre funerare dreptunghiulare, spre numele: *Deirdre Mayfair*.

Și pe urmă David terminase. Pur și simplu.

– Nu-ți este frică de nimic, spusese el după aceea.

– Adică ar trebui să-mi fie frică de tine? Se ridicase în capul oaselor, trișase, nici măcar nu pretinsese că îi plăcuse, încinsă și, de fapt, neplăcându-i vărul David prea mult, dar totuși mulțumită că lucrul ăsta fusese făcut.

Misiune îndeplinită, avea să scrie mai târziu în calculator, în fișierul secret \WS\MONA\AGENDA, acolo unde își stocase toate profesiunile legate de triumfurile pe care nu le putea împărți cu nimeni pe lumea asta. Nimeni nu putea să-i „spargă” calculatorul, nici chiar unchiul Ryan sau vărul Pierce, pe cei doi îi prinsese de mai multe ori umblindu-i în calculator și căutându-i prin diferite fișiere

„Ce mai piesă, Mona!” Era doar cea mai rapidă clonă de pe piață a unui IBM 386, cu maximum de memorie și maximum de hard drive. Ah, cât nu știau oamenii despre calculatoare! Mona era mereu uimită. Ea însăși afla mai multe despre ele în fiecare zi.

Da, acesta era un moment la care doar calculatorul va fi martor. Poate va începe să fie un fapt obișnuit, acum că mama și tatăl ei chiar că beau pînă nu mai puteau. Și erau atîția din familia Mayfair care trebuiau cucerți. De fapt, planul ei nici nu includea în acest moment pe cineva care să nu facă parte din familia Mayfair, bineînțeles, cu excepția lui Michael Curry, dar și el era acum, categoric, un Mayfair. Întreaga familie îl controla.

Michael Curry, în casa aceea, singur. Imaginează-ți! Era seara de Lăsata Secului, 10 p.m., la trei ore după Comus, și Mona Mayfair era de una singură la intersecția dintre First și Chestnut, ușoară ca o fantomă, privind spre casa aceea, avînd la dispoziție toată noaptea, blindă și întunecată.

Taică-său era sigur leșinat pînă acum; de fapt, probabil că cineva îl dusese acasă cu mașina. Ar fi un miracol să fi putut merge pe jos cale de treisprezece străzi pînă la intersecția dintre Amelia Street și St. Charles Street. Era atât de beat încă dinainte de Comus, încît ședea chiar pe refugiul de pe St. Charles, cu genunchii adunați la gură, ținînd în mîini o sticlă goală de Southern

Comfort, bind chiar în fața unchiului Ryan și a mătușii Bea și a oricui catadicsea să se uite la el, și spunându-i Monei în termeni categorici să-l lase în pace.

Mona n-avea nimic împotriva. Michael Curry o ridicase ca și cum n-ar fi cântărit nimic și o ținuse pe umerii lui pe toată durata paradei. Ce bine se simțise să-l calărească pe bărbatul acela puternic, cu o mână în părul lui negru, moale și cirlionțat. Îi plăcuse senzația pe care i-o dădea fața lui lipită de coapsele ei, și îl mîngîiase doar puțin, atît cît îndrăznise, iar mîna stîngă și-o lăsase să se odihnească pe obrazul lui.

Ce mai tip, Michael Curry! Iar taică-său, mult prea beat ca să observe ceva din ceea ce făcea ea!

Cît despre mama Monei, leșinase în după-amiaza zilei de Lăsata Secului. Un alt miracol ar fi fost dacă s-ar fi trezit să vadă Comus trecînd prin intersecția dintre St. Charles și Amelia Street. Bunica Evelyn era desigur acolo, tăcută ca de obicei, dar ea era trează. Știa ce se întîmplă. Dacă Alicia ar da foc patului, bunica Evelyn ar putea striga după ajutor. Și chiar nu mai puteai s-o lași singură pe Alicia!

Treaba era că totul era tănuț. Nici chiar mătușa lui Michael, Vivian, nu era acasă, pe First Street. Se dusese să petreacă noaptea în centru, cu mătușa Cecilia. Mona le văzuse plecînd imediat după paradă. Iar Aaron Lightner, misteriosul om de știință, o luase din loc cu mătușa Bea. Mona îi auzise cînd puneau totul la cale. Mașina ei? A lui? Gîndul că Beatrice Mayfair era împreună cu Aaron Lightner o făcea pe Mona fericită. Aaron Lightner lepăda de pe umeri zece ani cînd era în preajma lui Beatrice, iar ea era tipul de femeie căruntă care poate face bărbații să se uite lung oricînd și oriunde se duce. Dacă se ducea la Walgreen's, bărbații erau permanent gata s-o ajute. Sau vreun gentleman îi cerea sfatul în legătură cu vreun șampon bun împotriva mătreții. Era aproape ca o glumă felul în care mătușa Bea atrăgea bărbații, dar Aaron Lightner era un bărbat pe care îl voia, și asta era ceva nou.

Dacă fata aia bătrînă, Eugenia, se găsea era acolo, era în ordine, pentru că era ascunsă în cel mai îndepărtat dormitor aflat

în partea din spate, și se zice că după ce-și bea obișnuitul pahar de vin de Porto seara, nimic n-o mai putea trezi din somn.

Practic nimeni în casa aceea, cu excepția bărbatului dorit de ea. Și acum că Mona cunoștea istoria Vrajitoarelor Mayfair, acum că în sfîrșit pusese mîna pe lungul document al lui Aaron Lightner, nu era chip s-o mai ții departe de First Street! Bineînțeles că avea niște întrebări despre ceea ce citise; treisprezece vrajitoare care se trăgeau dintr-un sat scoțian numit Donnelaith, unde prima, o biată femeie iscusită fusese arsă pe rug în 1659. Era exact tipul de poveste suculentă la care să visezi. În fine, ea visa oricum.

Dar în saga aceea lungă de familie, existau lucruri care aveau pentru ea un înțeles special, iar vasta istorisire privind viața lui *uncle Julien* fusese partea cea mai fascinantă dintre toate.

Chiar și propria mătușă a Monei, mătușa Gifford, era departe de New Orleans în seara asta, în casa ei din Destin, statul Florida, ascunzîndu-se de toți și de toate, și făcîndu-și griji pentru tot clanul. Gifford implorase toată familia să nu se ducă la casa de Lăsata Secului. Biata tanti Gifford! Interzisese în casa ei și chiar în propria conștiință *Istoria Vrajitoarelor Mayfair*, elaborată de Talamasca. „Nu cred în lucrurile astea!”

Mătușa Gifford trăia și respira teamă. Era surdă la poveștile din trecut. Biata Tanti Gifford putea să fie în preajma bunicii Evelyn abia acum, fiindcă bunica Evelyn nu mai spunea aproape nimic. Mătușii Gifford nu-i plăcea nici măcar să spună că este nepoata lui Julien.

Uneori Mona simțea o tristețe atît de profundă și fără speranță în legătură cu mătușa Gifford, că aproape izbucnea în lacrimi. Mătușa Gifford părea să sufere pentru întreaga familie, și nimeni nu era mai îndurerat în legătură cu dispariția lui Rowan Mayfair decît ea. Nici măcar Ryan. În adîncul sufletului, mătușa Gifford era o ființă tandră și iubitoare, și nu era nimeni mai potrivit ca ea cînd aveai de discutat chestiuni practice de viață – vestimentație pentru o școală de dans; dacă să te epilezi pe picioare sau nu încă; ce parfum este mai potrivit pentru o fată de

treisprezece ani? (Laura Ashley Nr.1.) Și astea erau prostiile de care Mona nu avea habar, cel mai adesea.

Ei, și ce-o să facă Mona, acum că era în oraș în seara de Lăsața Secului, liberă, și nimeni nu știa sau nu ar putea afla vreodată? Sigur că știa. Era pregătită. First Street era a ei! Era ca și cum casa impunătoare și întunecată și coloanele ei albe îi șopteau „Mona, Mona! Vino! Aici a trăit și a murit *oncle* Julien. Asta este casa vrăjitoarelor și tu ești vrăjitoare, Mona, la fel de sigur ca oricare dintre ele! Aici este locul tău!“

Poate că însuși *oncle* Julien îi vorbea. Nu, era doar o fantezie. Cu o imaginație ca a Monei puteai să auzi și să vezi orice dorești.

Dar cine putea ști? Odată intrată, poate chiar va vedea fantoma lui *oncle* Julien! Ah, ar fi absolut minunat. Mai ales dacă ar fi același *oncle* Julien, blajin și glumeț, la care visa ea fără încetare.

Traversă intersecția umbrită de crengile întunecate și grele ale stejarilor, care formau parcă un acoperiș, și se cățără rapid pe gardul vechi din fier-forjat. Își dădu drumul anevoie în tufișurile dese și în begoniile din curte, iar senzația frunzelor umede și reci care îi atingeau fața îi displăcu. Își trase în jos fusta roz și, în vârful picioarelor, se strecură de pe pământul jilav pe aleea pavată cu dale de piatră.

Ardeau lumini palide de o parte și de alta a ușii mari de la intrare. Veranda era în întuneric, iar balansoarele abia se zăreau, așa cum erau vopsite în negru, ca să se asorteze cu obloanele. Grădina părea că se stringe în jurul casei, forțându-și drum înăuntru.

Casa în sine i se părea ca întotdeauna, frumoasă, misterioasă, ademenitoare, deși trebuia să recunoască în străfundurile inimii că-i plăcuse mai mult pe vremea când era o ruină plină de pinze de păianjen, înainte să vină Michael cu ciocanul și cuiele. Îi plăcea când mătușa Deirdre ședea la nesfârșit pe un balansoar, pe veranda laterală, iar vița amenința să înghită locul cu totul.

Bineînțeles că Michael salvase casa, dar, o, ce mult i-ar fi plăcut să intre înăuntru măcar o dată cît încă mai era o ruină! Știa tot despre cadavrul găsit în pod. Ani de zile le auzise pe mama ei și pe mătușa Gifford certându-se în legătură cu asta. Mama

Monei avea doar treisprezece ani când o născuse, iar mătușa Gifford fusese acolo de cînd își amintea Mona.

De fapt, fusese o vreme cînd Mona nu mai era sigură cine este mama ei – Gifford sau Alicia. Și pe urmă mai era bunica Evelyn, care o ținea mereu pe Mona în poală, și – deși nu era prea vorbăreață – îi cînta cîntecelele acelea vechi și triste. Gifford părea alegerea logică pentru a fi considerată mamă, deoarece la vremea aceea Alicia era deja o bețivă notorie, dar Mona știuse exact cine este mama ei. Mona era stăpîna casei din Amelia Street.

În zilele acelea vorbisera mult despre cadavrul din pod. Vorbiseră despre verișoara Deirdre, moștenitoarea, care era cata-tonică și se topea pe picioare. Vorbiseră despre toate misterele din First Street.

Prima oară cînd Mona venise în casa din First Street – chiar înainte de căsătoria lui Rowan cu Michael – își imaginase că va mai putea simți mirosul cadavrului aceluia. Voise să se ducă sus și să-și pună miinile pe locul acela. Michael Curry renovase casa, și acolo, sus, erau muncitori care vopseau. Mătușa Gifford îi spusese Monei „Stai liniștită!“ și-i aruncase o privire încrun-tată de fiecare dată cînd Mona încercase să plece în explorare.

Fusese o adevărată minune să vadă munca lui Michael Curry. Mona visa să se întimple cîndva același lucru cu casa de la intersecția dintre St. Charles și Amelia Street.

Ei bine, Mona se va duce acum în camera aceea de la etajul al treilea. Și, datorită istoriei, știa și cine fusese cel mort, un tî-năr detectiv din Talamasca, pe care îl chema Stuart Townsend. Nu era încă limpede cine îl otrăvise pe bărbat. Dar Mona pu-tea să pună pariu că fusese unchiul Cortland, care de fapt nici nu-i era unchi, ci stră-stră-străbunic, și asta era una dintre cele mai nostime enigme din istoria familiei pe care trebuia să o deslușească.

Miresme. Voia să cerceteze celalalt miros – parfumul care plutea pe hol și în camera de zi din First Street. Acela nu avea nimic în comun cu un cadavru. Mireasma care anunțase dezast-rul de Crăciun. Odoarea aceea pe care nimeni altcineva nu